

Розділ перший

Я передбачила майбутнє у свій день народження, коли мені виповнилося три роки. Мої тітки попивали чай, а мама залишила своє горнятко на маленькому столику біля дивана. Як і будь-яка допитлива дитина, я намагалася уподібнитися старшим жіночкам: потяглася маленькими рученятами до керамічного горнятка без ручки. Пальчики не могли охопити всю його опуклість. Я сьорбнула. А тоді взялася видивлятися, як на дні кружляють чайні листочки. У мене все попливало перед очима, а рот наповнився гірким присмаком грейпфрутової шкірки.

«Хофстри переїздять. Джефф більше не кохає Рейчел».

Я заплакала і впала на підлогу, не в змозі впоратися зі смутком, який мене охопив. Тітоньки заметушилися довкола мене, а мама міцно пригорнула до себе. Вони щось шепотіли китайською на діалекті міньнань, але я чула лише одне ім'я — то було ім'я моєї тітки Евелін.

Будь-яка можливість зробити вибір у житті згасала, як ті свічки на моєму святковому торті.

Кожне передбачення має свій смак. Нова сімейна бізнес-авантюра гостра на смак — як-от шмат смаженої свинини. А сварка в родині гірка — то вже як купа залежаного сміття, як горня холодного чаю. Щасливий випадок, приміром, коли завагітніла тітонька Нінг і в неї народилася солоденька донечка, — він солодкий, як серединка добре просмажених китайських кунжутних кульок.

Останнє щасливе передбачення я зробила чотири місяці тому — воно стосувалося весілля моєї кузини Синтії. Привело воно мене, мою тітку та дядька до Вільямса Сономи, щоб ми могли познайомитися з процедурою реєстрації

шлюбу. Три тижні тому в улюбленій галереї я придбала кузині абстрактну картину, виконану в різних техніках. Ми вирішили, що ідеальним місцем для цього витвору мистецтва буде вітальня й висітиме він там над її улюбленим низеньким, мінімалістичним, із березового дерева фуршетним столиком. Сьогодні ж я ходила за тіткою та дядьком назирці — допомагала робити закупи та подарунки для Синтії.

У крамниці, куди ми зайшли, на позолочених дерев'яних полицях виблискував своїми боками металевий посуд, а поряд із ним було викладено столове начиння. Але все це мене не цікавило. Я вважала, що дарувати треба не каструлі та пательні, а картини.

Тітка Фей торкнулася моєї руки.

— І справді, навіщо їй той посуд? Та ще й стільки всього. Адже дівчина не вміє і не любить куховарити.

— Можливо, згодиться для натхнення, — висловила я припущення. — Колись же вона та навчиться!

Ані я, ані Синтія терпіти не можемо куховарити, тож компенсуємо таке невміння цілою бібліотекою меню на виніс з найкращих ресторанів. Онлайн-формат меню зберігаємо для зручності, а паперовий тримаємо як трофеї.

І хоча я вже знала, що це весілля невдовзі відбудеться, хоч і любила свою кухню, мене все одно охопив неспокій. Коли Синтія вийде заміж, я залишуся найстаршою неодруженою кузиною. Самотність означає, що, коли збиратиметься велика родина, тобі не минути її прискіпливої уваги й нікуди не подітися від набридлих запитань. Моя кузина Честер дуже влучно характеризувала мій стан на цих зібраннях: «Ти стоїш гола, вразлива, і ніхто з родичів тобі навіть фігового листка не дасть». Як на мене, жарт просто ідеальний, і я їй вдячна за висловлене бодай у такий спосіб співчуття.

Дядько Майкла, стоячи перед полицями, вивчав набір форм для випічки фірми *Le Creuset* пастельного кольору. Коли він пересунув їх на рівень очей, щоб ліпше роздивитися, вони похитнулися в коробках і злегка заторохтіли, торкнувшись одна одної своїми керамічними боками.

— Гадаю, цей набір буде ідеальним подарунком для Едвіна. Він пече дуже смачні торти «Захер». Минулого тижня Синтія навіть запросила мене в гості, щоб продемонструвати кулінарні здібності свого майбутнього чоловіка.

П'ятдесятилітній дядько Майкла, чоловік жвавий і трохи різкий, був мені найприємніший з-поміж усієї рідні, і часу, проведеного з ним, мені завше було замало.

Як і всі мої тітоньки та дядечки, він народився щонайменше десятьма роками раніше за мене. Дядько нагадував мені Грегорі Пека в китайському варіанті зі стрічки «Римські канікули»¹. Майкла — найдосвідченіший дизайнер величезної фінансової корпорації у Фресно. Мешкав він за три години їзди звідти.

— Ванессо, — промовила тітка, — тепер, коли Синтія виходить заміж, час і тобі подумати про...

Дядько ткнув тітку ліктем просто в ребро.

— Майкле! — Тітка Фей потерла живіт під ребром, удаючи, що їй серйозно дісталось.

— Ідеться про Синтію, а не Ванессу.

Маленька жіночка з темним, елегантно зібраним у жмут волоссям, моя тітонька Фей, була втіленням ідеальної власниці салону: бездоганна шкіра, акуратна зачіска, стильний одяг і ледь уловимі пахощі парфумів «Шанель № 5». Вона знала, що має бездоганно доглянутий вигляд. Тітонька не

¹ Романтична стрічка 1953 року режисера Вільяма Вайлера з Грегорі Пеком та Одрі Гепберн у головних ролях.

з тих, хто ховає свої принади під фальшивою скромністю. За це я її й обожнюю.

Я відійшла подалі від тітки та дядька, які ввічливо сперечалися.

Продавчиня південноазійського походження приблизно мого віку (десь двадцяти п'яти років) з усмішкою на обличчі підійшла до мене.

— Якщо ваші батьки не можуть вирішити, що саме їм вибрати, я можу запропонувати вам подарунковий сертифікат.

Я засміялася.

Безпосереднє спілкування з дядьком та тіткою частенько наводило незнайомих людей на думку, що вони є моїми батьками. А ми лише підігрували таким припущенням, не намагаючись розвіяти непорозуміння.

— Гадаю, вони якимось і без мене впораються. Я їм запропоную ідею з подарунковим сертифікатом, якщо вони ні на чому так і не зупиняться.

Я подякувала продавчині й повернулася до своїх «батьків».

— Не тисни на Ванессу. — Дядько Майкл узяв до рук формочки для випікання.

— От через таке не тиснути вона досі самотня. Лінді бракує характеру, щоб правильно налаштувати цю дівчину.

Спроби матері мене одружити почалися, ще відколи я народилася. І відтоді я щосили чиню цьому опір. Тато вважає, що така впертість — класична риса всіх Ю, тож певною мірою такий недолік мені пробачали.

Я кашлянула.

Тітка Фей замовкла й усміхнулася.

— Ми ж задля тебе стараємося.

— Я знаю, — докинув Майкл, — та все ж не певен, що ці старання доречні, Фей.

Він повернувся до продавця:

— Я купую ці формочки.

А по тому звернувся до нас:

— Тепер ви обидві повинні визначитися, де вам хочеться пообідати.

Тітка Фей схопила мене за руку й потягла до вітрин з красивою порцеляною. Серед усього добра в цій крамниці порцеляна мала найпривабливіший вигляд. Вигадливі флористичні візерунки на ній поєднувалися із сучасними дизайнерськими рішеннями та кольорами. Кілька місяців тому я піддалася миттєвому імпульсу й придбала біло-молочні тарілки *La Porcellana Bianca*. Я не встояла перед дизайном — чудово вигнуті, спіралеподібні і дещо скульптурні зображення. Тато похвалив тоді моє доросле рішення й витончений смак, коли ми наминали взяту на виніс курочку тандурі¹.

Тітка Фей стишила голос:

— Є нові прогнози?

Крім традиції грати в маджонг² родина Ю полюбляла у вільний час робити ставки на мої передбачення. Для них я була улюбленою ворожкою. Мій хист визнавали на рівні з китайською нумерологією чи таблицею знаків зодіаку, до яких звертався мій дядько, перш ніж приймати якісь рішення для бізнесу.

— Ні, тітонько. Дякувати богам.

Вона насупилася.

— Може, бодай одне з'явиться під час обіду.

Моя тітка була королевою всіх сімейних пліток. Гадаю, вона обрала кар'єру власниці салону, щоб задовольнити потребу пхати свого носа в чуже просо. Якби то плітки були товаром, вона прибрала б до рук весь ринок.

¹ Популярна індійська страва: маринована курка (маринад — йогурт та спеції), запечена в печі тандурі.

² Китайська азартна гра (для чотирьох гравців).

— Тітонько, я не машина для роздавання передбачень.

— Я просто не хочу втратити можливість збільшити статки, якщо вона раптом з'явиться.

До нас підійшов дядько Майкл із покупками в паперовій сумці.

— Фей, можеш іще трішки погуляти крамницею. Мені потрібно поговорити з Ванессою.

— Покличеш мене, якщо вона почне щось таке корисне торочити. — Тітка Фей змахнула рукою й рушила до каси. — Я все ж таки куплю подарунковий сертифікат, і завершимо із цим усім.

Я полегшено зітхнула.

— Дякую, ти мене врятував.

— Ти ж її знаєш. Їй конче потрібно дізнаватися першою всі новини. — Він наморщив носа, через що його окуляри з'їхали набік. — Як ти — тримаєшся?

— Я відчуваю постійний тиск. Знаю, що мама вже щось затіяла, але от що саме... Вона твердо вирішила, що мені є з ким прийти на весілля. Принаймні в тебе в департаменті все гаразд? Як там Джек?

— Добре! Гадаю, я підготував його до сімейного життя. Він буде готовий до весілля Синтії.

Джек Маккрей з'явився в житті дядька Майкла шість місяців тому, коли я запросила Майкла на виставку Джекових світлин і вони там познайомилися. За два місяці я мала нагоду офіційно «піти з ним на побачення» і скуштувати тушковане м'ясо в горщику. Джек — енергійний, запальний фотограф. Його світлини залишалися для мене загадкою. Я хотіла дізнатися більше про предмети, які він використовує, та історії цих світлин. Портрети мого дядька можна було порівняти хіба що з безсоромними листами із зізнаннями в коханні: на світлинах підловили мого дядечка — він був такий веселий. Мені не потрібно було

бути присутньою під час зйомки, щоб зрозуміти, що саме завдяки фотографу на світлинах він був дуже щасливий. І таке я бачила на власні очі багато разів.

Цей чоловік кохав дядька Майкла.

— Може, тобі треба взяти із собою на весілля друга? — спитав він. — Це може на певний час відволікти твою маму від пошуків.

— У мене немає друзів, окрім кузин і кузенів. Одна кузина вже підсунула мені свиню — виходить заміж.

Уся «орда» складалася з двадцяти семи кузин і кузенів чотирьох поколінь. Недостатньо для футбольної гри, але цілком достатньо для того, щоб сформувати влітку дві софтбольні команди. Такі спортивні ігри дуже веселі, але мені більше до душі вечори, проведені за вином та малюванням.

— Якщо ви з тіткою ще не вирішили, де пообідати, у мене є одне місце.

Дядько Майкла подав мені руку і провів до виходу, де на нас уже чекала тітонька Фей.

Дядько Майкла обрав тихий ф'южн-ресторан за десять хвилин звідти. Поки ми переглядали меню, я замовила для нас мангові лассі¹. Дядько та тітка були захоплені розмовою про щедро заправлені піци і суперечку, хто ж із тіток виграє щорічне змагання з маджонгу. Напруження спало з моїх плечей, щойно я спокійно відсьорбнула цей смачний напій.

Раптом мою увагу привернув візерунок золотавих крапельок, що стікали поверхнею скла. Мій шлунок перевернувся, щойно я відчула в роті смак масляних млинців,

---

¹ Традиційний індійський напій, який готують із прянощів, спецій, фруктів, йогурту та молока (може бути солоним або солодким на смак).